

הכל התכוונו לדראמה

הגדולה - אך ברגע האחרון

היא הפכה לקומדיה גווחכת

ריחה יהודית ישנה ריחפה השך בוע בחלל הכנסת, הוזכרה עשרות פעמים בשיחות במינון. היה זה הסיפור על היהודי שנאלץ, מחמת רעב, לקבל עבודה בקירוס. הי תפקיד היה לעלות על מיגדל גבוה, ור לקפוץ מעליו לתוך גיבית קטנה של מים. כשהגיע הרגע הגדול, וצעקו ליהודי: „קפוץ! קפוץ! קפוץ!“ השיב זה: על קפיצה אין מה לדבר. השאלה היא איך לרדת מכאן!

כאשר עלה השחר על היום הרביעי הי אחרון, ה-21 ביוני, עמדו שני יהודים ור יהודיה אחת על מיגדלים גבוהים — כל אחד על מיגדל משלו. איש מהם לא חלם על קפיצה. הם חיפשו באופן נואש דרך לרדת, מבלי לשבור את העצמות. השושישה: „לע, מפ"ם וגורדה מאיר.

הצעת מיני

על המוגדל הגבוה ביותר עמד ורעד הגוף המצומק של ל"ע. הדרך שבה הגיעה המיפלגה לראש הי מיגדל דמתה מאוד לדרך של היהודי שבסיפור. היא היתה רעבה לפופולריות. בבחירות האחרונות קיבלו הל"ע 43,933 קולות. שהיו כ-3.2% מכל הקולות הכשרים. מאז, במשך שנתיים ומעלה, כימעט נשכחו הל"ע. הם לא נקטו שום יוזמה שהיא. היה חשש שהאחוז ירד עוד יותר — והמזימות להעלות את אחוזיהםסימה ל-2.5% או ל-3% סיכנו את קיומם מיפ"לגתם.

מאז קום המדינה, מילבד תקופה קצ"רה אחת, תפסו הל"ע (בגילגולים השורשים) עמדה נוחה מאין כמוה. בעוד ש-

הגנת רוגזת: גולדה מאיר משיבה להאזנור מעל הדוכן

טון, קיבלו חלק מוגדל מן השלל, ועזרו למיפלגתהשילטון לקיים בארץ מיסטר המנוגד להשקפתם. לא היתה שום סיבה הגיונית לוותר על עמדה מצויינת זו. איש לא חלם על כך. הדבר קרה לגמרי במיקרה.

היה זה בשיא פרשת הממורים. הי שהצביעו זה עתה נגד הצעתחוק של אורי אבנרי להנהגת נשואין אזרחיים לכל, נוכחו לדעת שפרשת „האה והא" חות" מעוררת התרגשות. הם החליטו ל" נצלה לצורך טכסים תמים, שישפר בי מיקצת את תדמית המיפלגה לקראת הי בחירות. כך נולדה הצעתהחוק של פינחס רוזן, שהוגשה בשם גדעון האזנור. היא סיפקה פיתרון מינימיני מדי ליהודים שאינם יכולים להתיי חתן בארץ, במיסגרת ההלכה. היא לא סיפקה פיתרון לזוגות מעורכים, ולא שיחררה כושיטון הרבנים את כני היהודים שהרבנים מוכנים ל" השיאם כדון. אך הקהל הרחב לא הבחין בדקויות אלה, וחשב כתובי מו שאכן הנה הציעו הל"ע סוכי סוף להנהיג בארץ „נשואין אז" רחיים.

פירסומה באקשיש חינום

היה ברור לל"ע שהצעה כזאת גורדת את הסטטוסיקו ואת ההסכם הקואליציוני. אבל בזמן האחרון היו הרבה חריגות מצד הצעירים המשתוללים של המפד"ל, שהצביעו נגד הצעות הממשלה בכנסת, ולא עלה על דעת ל"ע שהצעתם התמימה תגרסו למשבר כלשהו. הצעתחוק פרטית, המוגשת בשם חברי כנסת, עוברת כמה גילגולים:

תיבצע "אחידת עיניים"

של חודשיים כדי להחליט אם להסכים להעברתה לוועדה, או להסירה מסדרהיום. בתום החודשיים, יכול הח"כ לעלות על הדוכן ולנמק את הצעתו במשך 10 דקות. אולם אין הוא חייב לעשות זאת. יש הצעות המונחות על שוקי חן הכנסת כמשך ארבע שנים, ואין גם מגיעים לדיון מעולם, מפני ש" לבעדיה אין חשק להעלותה, או מפני שדפיטתו לא נשארה אפי שרות, לפי המפתח הסייעתי, להע" לות הצעה*.

כאשר הח"כ מעלה את ההצעה, משיב נציג הממשלה. אם הוא מסכים להעבירה לוועדה, עוברת ההצעה ל"דיון טרומי" ל" אחת הוועדות, כדי שזו תכין אותה ל" קריאה ראשונה — ומאותו רגע נמשך הי טיפול בה כמו בהצעתחוק ממשלתית. אם מבקשת הממשלה להסירה, היא יורדת בהצבעה איטומטית של הרוב. כאשר הגישו ל"ע את הצעתם, היו כל האפשרויות האלה פתוחות בפניה. ההגשה לא חייבה אותם לשום דבר. הם קיבלו פירסום אדיר, באמצעות כל אמצעייה" תיקשורת, הנוטים חסד למיפלגה המימ" סדית הטובה. האזנור וחבריו רואיניו השי כם והערב, אחרי שנתיים של קיום בי צל, יצאו לפתע לאור השמש. אבל לא היה להם כל צורך להעלות את ההצעה בפועל. הם יכלו לקבל את כל הפירסומת חינום, מבלי לעשות דבר נוסף. ואז קרה להם דבר ניכזי ביותר.

מחלחת אותה לח"כים, ומוכירהכנסת מו"דיע על כך מעל דוכנו, למען הפרוטוקול. אחרי תאריך זה, יש לממשלה שהות

כאשר היא מוגשת, היא „מונחת על שולחן הכנסת" — כלומר, מוכירות הכנ"סות משכפלת את ההצעה על נייר כחול,

נודעו בציבור כמיפלגה סימפאטית, אחר ראית, מתקדמת, הדוגלת בכל הדברים הי טובים, הם היו סמוכים על צלחת השיל-

„זה בכיסו" - גדעון האזנור במליאה אחרי ההסכם על התחבולה (לידו יהודה שערי)

* מיספר הצעות של כל טיעה מוגבל מאז ראשית 1966, כאשר תוקנו התקנות והונהגה חלוקה טיעתית, כדי להגביל את יוזמתו של אורי אבנרי.